

Ryhmäkuva

Tammikuussa 2006 Akvan (Akateemiset KirkasVesiAsiantuntijat) hallitus teki virallisen päätöksen järjestää Akvan kymmenvuotisjuhlavuonna ulkoekskursion, joka suuntautuisi Aasiaan. Teknillisen korkeakoulun vesilaboratoriolla on tutkimusta Mekong-joella, joka tulisi olemaan yksi matkan keskeisistä nähtävyyksistä. Melko tarkkaan vuoden päästä päätöksestä, lukuisten talkootyötuntien jälkeen, pääsivät 16 Akvalaista vihdoinkin nousemaan lentokoneeseen.

Lensimme Thaimaaseen, Bangkokiin, jonne saavuimme sunnuntaina 7.1. Bangkokissa ihmettelimme paikallista tienrakennusta – betonikolosseja, joita ei taatusti Suomessa näe, maistelimme thairuokaa ja monet tutustuivat paikalliseen ostoskeskukseenkin illan aikana. Paljoa ei ehtinyt edes laukkuja purkaa sillä seuraavana aamuna oli jo lähtö takaisin lentokentälle, tällä kertaa määränpäänä Kambodžan Siem Reap.

Siem Reap

Kaupunki oli pieni ja kompakti. Joen rannalla ei kasvanut lähes lainkaan kaislaa.

Kuten monessa paikassa muuallakin, Siem Reapissa jätehuolto tuntui olevan alkutekijöissään. Roskan määrä katujen varrella oli, ainakin joillekin, yllätys. Siellä täällä oli kömpelöllä englannilla kirjoitettuja kylttejä, joissa kehoitettiin pitämään joen vesi puhtaana tai olemaan jättämättä maahan roskia – usein melko turhaan. Täällä riittäisi työskarkaa useammallekin ympäristöalan teekkarille.

Siem Reapin keskustasta vain muutamien kilometrien päässä sijaitti massiivinen alue täynnä entisajan insinöörien huikeita taidonnäytteitä. Angkorin temppelit imaisivat meidät päiväksi ihmettelemään isoja uima-altaita ja vedenkeruuvarastoja sekä korkeita, koristeellisia ja osin erittäin hyvin säilyneitä temppeleitä. Tarkoituksena oli myös vieraillla Tonlé Sap –järvestä kertovassa museossa ja käydä katsastamassa paikallinen tekoallas. Jäi epäselväksi, oliko tuktukkuskin (paikallinen taksikuski) ja suomalaisopiskelijoiden välillä todellinen kielimuuri, vai luotiinko se sillä hetkellä. Lopputulos oli kuitenkin, että osa ryhmästämme päätyi museon sijasta venereissulle oikealle järvelle.

Matka Siem Reapista Kambodžan pääkaupunkiin, Phnom Penhiin, taittui speed boatiksi kutsutulla veneellä. Ne, jotka eivät vielä olleet Tonlé Sapia nähneet, pääsivät hämästelemään pölkkyjen päällä seisovia ja kelluvia taloja, ihmisiä, jotka asuivat veneessä, ainoaa paatille vievää kapeaa ja mutaista tietä sekä tietenkin itse järveä sen uskomattomassa laajuudessaan. Totta tosiaan, matka kesti monta tuntia ja niistä tunteista ainakin pari kului siten, että rantaa ei näkynyt ollenkaan, aurinko paahtoi ja useampikin aikaisemmin vielä hyvin vaalea teekkari muutti väritystään punertavampaan suuntaan.

Phnom Penhissä ”paikallisoppaanamme” toimi Joose Mykkänen TKK:n vesilaboratoriolta. Joose kierrätti meitä parhaissa nähtävyyksissä, ravintoloissa ja oli mukanaamme 12.1. yliopistovierailulla Kambodžan teknillisellä korkeakoululla (Institute of Technology of Cambodia, ITC). Pääsimme näkemään yliopiston laboratorioita, kirjaston, pari opetustilaa ja kuuntelemaan esityksen opiskelusta siellä. Itsekin esittelimme TKK :ta, joskin hiukan vaatimattomammin kuin hienoin Power Point –kalvoin varustautuneet ICT :läiset opiskelijat. Illalla kävimme vielä syömässä yhdessä ja ennen kuin lopullisesti erosimme, oli moni suomalainen antanut sähköpostiosoitteensa uudelle tuttavuudelle ja näpytellyt kännykkänsä muistiin yhden tai useamman kambodžalaisen osoitteen.

Phnom Penhissä vierailimme myös kidutusmuseossa, joka kertoi ikävän havainnollisesti Kambodžan 1970-luvun lopun tapahtumista, muutama kävi muissakin museoissa, osa vietti leppoisan illan veneellä Mekong-joella ja pari joutui tekemään pikavisiitin paikalliseen sairaalaan.

Phnom Penhistä matka jatkui jälleen veneellä kohti Vietnamia ja matkustustahti oli hurja. Vaihdoin hotellia kuin paitaa edetessämme Chau Docista Can Thohon, sieltä Ho Chi Minh Cityyn ja viimein Mui Neen. Matkassamme kulki koko vietnamviikon ajan äärimmäisen ystävällinen opas joka järjesteli, välillä ehkä liiankin tehokkaasti, meille ravintoloita ja muuta tarpeellista. Can Thossa teimme veneretken kelluville marketeille ja kalankasvattamolle. Lintutarhan jouduimme jättämään väliin lintuinfluenssariskin takia ja suunnitelmissa olleelle hedelmätarhalle emme päässeet, koska vesi oli veneellemme liian matalalla.

Havaitsimme joen rannat paikoin todella roskaisiksi.

Ho Chi Minh Cityssä oli matkamme toinen yliopistovierailu. Tällä kertaa emme saaneet opiskelijoita mukaamme, mutta pääsimme kuitenkin kuulemaan perusteellisen selityksen Ho Chi Minh Cityn vesiongelmistä ja tulevista vaikeuksista, joita ilmaston lämpeneminen voi aiheuttaa.

Ennen kotiinlähtöä rentouduimme vielä parin päivän ajan Mui Neen upeilla rannoilla hyviä hedelmämehuja juoden. Nuudeliikeitto maistui enää harvalle ja salmiakkia alettiin jo kaivata. Suomeen oli siis kiva palata

